

DİDEM ERBAŞ

Yeşil Karıncaların Düş Gördüğü Yer

Where the Green Ants Dream

09.09 – 29.10.2022

Simbart Projects 9 Eylül – 29 Ekim tarihleri arasında Didem Erbaş'ın 'Yeşil Karıncaların Düş Gördüğü Yer' adlı ikinci kişisel sergisine ev sahipliği yapıyor. Sanatçı işlerinde iznini sürdürdüğü yer, yerleşme, görme, görmenin ölçeklendirilmesi gibi kavramları farklı malzemeler ile işlediği çalışmalarında, Werner Herzog'un filmindeki bir ana odaklanıyor. Bu sergi, Erbaş'ın son dört senedir çalışmalarını birleştirirken, işlerin kendi aralarında ürettikleri dinamikler ile bir söylem üretme çabasını da yansıtıyor.

Erbaş'ın atölyesinde farklı malzemeleri dönüştürerek geliştirdiği dokunsal dil ile insan bedenlerinin tabii tutuldukları süreçler ve bu süreçleri kavrayamamamız, belki de kavrayamayacağımıza dair ürettiği söylem malzemelerin kendi tezatlıklarıyla bakma-görme-kavrama arasındaki gerginlikleri çarpıştırarak sakin ve soyut bir alan yaratıyor. Diğer bir deyişle, Erbaş'ın devşirdiği malzemeler, ilham aldığı görüntü ve durumların görselliğinden çok özündeki kavranamazlık ile ilişkililiyor; gerçek dünyanın içinde bulunduğu durumu artıktıran bu tavır, malzemelerin kendisiyle oluşan katmanlı ilişkinin de altını çiziyor. Kurduğu görsel dilin düşlerle ve uzay soyutlamalarıyla olan bağı, sanatçının arayışının temelindeki insan-odaklılığın da altını oyarken, bir arada yaşamının gerekliliklerini nesnelliklerini sorguluyor.

Erbaş'ın çalışmalarını bakan ve bağlanan olarak iki kategoriye ayırmak mümkün. Sanatçı iki boyutlu çalışmalarında insansız hava araçları ile 'bakılan' görselleri soyutlayarak, devşirerek, kesintiye uğratarak görsel bir dil kuruyor. Bu görsel dilin merkezinde ise bakma eyleminin kendi içindeki çelişkiler olduğundan sanatçının renkleri ve malzemeleri geniş bir yelpazeye yayılıyor. Diğer bir deyişle, mürekkep ile yaptığı 'Boşluk Örgüsü' serisinin akışkanlığı ile 'Soyut Kompozisyon' serisinin durağan eksikliği aslında aynı şeye bakarken duyumsanan anlam eksikliklerine işaret ediyor. Erbaş birleştiren bir üslup yerine ayrıştırarak genişleten bir dil ile tezlerinin antitezlerini aynı bağlam içinde vermeyi tercih ediyor.

Bir 'Alanın Kurgusu' yerleştirmesi ise serginin vicdanı olarak işliyor. Duvarda gösterilen işlerin iki boyutluluklarının nesnel ihtimallerini farklı malzemeler ile araştıran Erbaş, bu imlerin başka şekilde bağlanabileceğini de hissederek nesnelere kendi yüzeylerini yarattığı bir arayüz geliştiriyor. Amorf yüzeyde bir araya gelen nesnelere hem kendi aralarında hem duvardaki imlerle bağlar kurarak aslında sergi mekanını dinamik bir alana dönüştürme ihtimallerini araştırıyorlar. İki boyut ile üç boyut arasındaki geçişlilikler, bazen yere yatırılıyor, bazen ikisinin arasında bir yerde sıkışıp kalıyor. Bazı nesnelere eriyen yüzeysellikleri ile bazı nesnelere kusursuz plastikleri - plastiğin her iki anlamını da sahiplenerek - bakmanın, bağ kurmanın natamamlığı ile yüzleşiyor. Böylece Erbaş'ın sergide farklı malzemeler ile araştırdıkları öz düşünömsel denemeler olarak izleyici tarafından bütünlenme ihtimalini kalp atışı gibi sürekli ama değişken bir şekilde taşıyorlar.

DİDEM ERBAŞ

Yeşil Karıncaların Düş Gördüğü Yer

Where the Green Ants Dream

09.09 – 29.10.2022

Simbart Projects hosts Didem Erbaş's solo exhibition titled "Where the Green Ants Dream" between September 9 and October 29. The artist focuses on a moment in Werner Herzog's film, in her works where she deals with concepts such as place, settlement, seeing, scaling of seeing, with different materials. While this exhibition combines Erbaş's works for the last four years, it also reflects her effort to produce a discourse with the dynamics that the works produce among themselves.

The tactile language that Erbaş developed by transforming different materials in her workshop creates a calm and abstract space by colliding the tensions between looking-seeing-comprehending, with the materials' own contrasts, the discourse produced by the materials of the processes that human bodies are subjected to and our inability to comprehend, perhaps cannot comprehend. In other words, the materials that Erbaş collects are more related to the incomprehensibility at its core, rather than the visuality of the images and situations that she inspired; this attitude, which redoubles the situation in the real world, also underlines the layered relationship that occurs with the materials themselves. The connection of her visual language with dreams and space abstractions undermines the human-oriented nature of the artist's quest, while questioning the necessities of living together and their objectivity.

It is possible to divide Erbaş's work into two categories: ministering and connecting. In her two-dimensional works, the artist establishes a visual language by abstracting, collecting and interrupting images that are 'looked at' by drones. At the center of this visual language is the contradictions within the act of looking, and the artist's colors and materials span a wide spectrum. In other words, the fluidity of the 'Weave of Space' series she made with ink and the lack of stability of the 'Abstract Composition' series point to the lack of meaning felt when looking at the same thing. Erbaş prefers to present the antitheses of her theses in the same context with a language that expands.

The 'Constructing a Field' installation acts as the conscience of the exhibition. Investigating the objective possibilities of the two-dimensionality of the works shown on the wall with different materials, Erbaş also feels that these signs can be connected in another way and develops an interface in which objects create their own surfaces. Objects that come together on the amorphous surface are investigating the possibilities of transforming the exhibition space into a dynamic space by establishing links both with each other and with the signs on the wall. Permeability between two and three dimensions is sometimes laid on the ground, sometimes stuck somewhere between the two. The melting superficiality of some objects and the perfect plastics of some objects – embracing both meanings of plastic – face the incompleteness of looking and connecting. Thus, as the self-reflective experiments that Erbaş explores with different materials in the exhibition, they carry the possibility of being integrated by the audience in a constant but variable way like a heartbeat.